

MỘT MẢNH RỜI (3)

(Tâm bút)

□

***/ Thư gửi chị Kim Chi.**

San Jose, Nov. 14/2017 8:16 PM

Chị thương nhớ,

Từ hôm Nov. 2/2017 anh Ngọc già từ cuộc đời đến nay, em vẫn chưa lấy lại được thăng bằng. Suốt ngày cứ chúm mắt vào các giò viết, hễ thấy đau đầu quá thì lại ra ngoài hút điều thuốc cho thư giãn thần kinh.

Trời bên này đang vào mùa lạnh. Trong khu vườn rộng, lá trên cành rụng rơi rơi tã. Gió thổi phát phơ. Bầu trời đều hiu xám xịt.

Buồn lắm chị ạ. Càng hít thở cái ẩm đậm nơi đây, em càng thương nhớ Sài Gòn, Dalat, Nha Trang, hoặc bất cứ vòm trời nào của quê hương.

Ôi! Quê hương đã mất từ cuộc đời đời Tháng Tư ma quỷ! Hai từ ngữ rất thân yêu mà bây giờ một đứa nghệ sĩ sống đời đất khách như em chẳng dám hoài mong nhìn lại ngay dù trong cả giấc mơ!

Quê hương, như ông anh Bằng Phong Đặng Văn Âu viết trong lá thư email em vừa nhận:

“Quê hương của anh bây giờ không còn là lũy tre xanh hay tiếng sáo diều trên bầu trời mùa Hạ, mà là những tâm hồn lưu lạc bốn phương trên cõi địa cầu vẫn còn tìm đến nhau để nói lời ân tình với BÀ MẸ VIỆT NAM.”

Nghe mới thảm làm sao, mới đau làm sao, chị hả?

Đó cũng là lý do lớn nhất em để Âu Cơ tự ý chọn lựa sống nơi vùng trời Cali hay Dalat. Nó được sinh ra và lớn lên trong Cali đến 27 năm, đã so sánh và biết quá rõ nơi nào nó “tìm ra hạnh phúc”. Kiếp người ngán ngủi. Âu Cơ còn trẻ, cần sống cuộc đời của nó.

Chẳng như em, CÓ MUỐN CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, sau lưng còn nhiều gánh nặng ê chề quá!

Vì vậy, mỗi khi trái tim chợt rung lên theo nỗi nhớ từng giọt nắng Sài Gòn, từng tiếng gào của biển... hoặc lúc nhìn một cành thông rơi rụng trong sân nhà, nghĩ ngay liền khung trời Dalat... là em vội lác đầu xua đuổi chúng đi.

Những người VN quốc nội sẽ khó lòng hiểu được nỗi cảm cảnh dày vò chùng nào trong trái tim kẻ sống đời lưu vong về một quê hương đã mất. Vì vậy, chị cứ nên tận hưởng trên từng sợi mưa giọt nắng; cứ thở hít cho đầy buồng phổi cái ồn ào náo động cho dù đời sống thực tế có bị trăm ngàn đọa đày đau khổ... Bởi, đó mới chính là Hạnh Phúc. Bởi, không bất cứ nơi nào trên cõi đời này có thể tạo ra nỗi ấm cho bằng vòng tay Bà Mẹ Quê Hương.

Chị thương nhớ,

Nghĩ đến anh Ngọc, em vừa thấy rất buồn và cũng rất mừng cho anh ấy.

“*Ba tác đất xứ người sao ám bằng ba tác đất của quê hương!*” (như đã viết trong Nước Chảy Qua Cầu). Đó là cái may thứ nhất cho anh Ngọc.

+ Con người, ai cũng phải đi qua cái cầu Chết. Anh Ngọc nằm xuống còn có “*em ngồi lại nơi bàn thương dĩ vãng*”, chứ mai kia em nằm xuống, biết có ai thương giùm cuộc đời không ngừng bão táp của em?

+ Một cái may nữa là trong ba tháng cuối cùng (đạo em về VN mùa Noel 2016), anh đã “*tìm lại được tất cả những gì đã mất*”: *Vùng trời Nha Trang, âm nhạc, bạn hữu, sân khấu, tiếng vỗ tay, cây đàn piano và cả người-con-gái-gypsy-năm-xưa-đàn-bà-tàn-phai-hiện-tại...* “*Những cái gì*” đã trốn biệt khỏi tay anh từ cuộc đời 30 tháng Tư 1975.

Có điều, cũng từ cái chết anh mà cây violon yêu dấu của em sẽ phải chịu chung số phận từ nay nằm im trong chiếc hộp gỗ thắm đậm màu Thời Gian phiêu bạt. Từ nay, đâu còn tri âm hiểu được nỗi u uất của một giọng đàn, như anh Ngọc đã “*nhận ra liền giọng đàn Thúy Kiều*” từ 42 năm xưa?

Chị ơi,

Bây giờ em đang kể lại “*Cuộc bôn tẩu lần thứ hai*” trên bước hành trình ĐI TÌM LẠI Người Âm Nhạc. Tác phẩm đúng là một “*Sự chấp nhận chào thua Định Mệnh, không vùng vẫy đối kháng nữa.*”

Đêm nay ngồi soạn các cái notes với những lá thư (dùng làm dữ kiện), em mới tìm thấy đoạn nhật ký ghi vội như sau:

May 20/2017 6:53 AM

Vừa gọi anh Ngọc báo tin:

-Em sẽ về VN trong tháng 6/2017. Anh có xuống Nha Trang với em không?

Anh trả lời:

-Anh dứt khoát không xuống Nha Trang.

-Em về VN với San, nhưng đi Nha Trang một mình.

-Nếu em đi một mình thì lên Dalat, đến chỗ anh ở, tiện lợi bếp núc cho anh hơn.

-Đến chỗ anh, em sợ gặp cô Hoàng, vả lại làm sao em có thể ngủ dưới đất ở Dalat cho được. Ba tháng sống Nha Trang vừa qua, căn phòng ở nhà Di chỉ đủ chỗ kê một chiếc giường đơn cho anh ngủ, còn em trải chiếu trên sàn, cạnh bàn viết. Điều này ai cũng biết. Căn phòng anh trên Dalat (em đã nhìn thấy) cũng bé như vậy, làm sao em có thể ngủ dưới đất, trời Dalat lạnh lắm mà?

-Vậy, nếu em muốn kiếm khách sạn, anh kiếm giùm cho. Chứ anh dứt khoát không về Nha Trang đâu.

(Chữ “dứt khoát” được lặp lại lần thứ hai.)

Câu chuyện chỉ vậy nhưng vừa buông điện thoại thì ba chữ **“cảm ơn anh”** cũng tuôn ra ngoài miệng lưỡi; tự dưng em thấy trái tim mình an ổn kỳ lạ.

+ Em **“cảm ơn anh Ngọc”** đã chặt đứt giùm em một lời hứa kéo dài 42 năm đằng đẵng: (*“Bao giờ anh còn cần đến em thì em sẽ không từ bỏ anh”*).

+ Cảm ơn anh đã **“giải giùm một đấp số”** mà em cứ mãi đi tìm trong suốt cuộc đời:

“Âm Nhạc và Văn Chương, Ai mới là Người thật lòng thương xót và lưu lại với em?”

Bây giờ mới quả là CHẤM DỨT.

Chị đừng buồn khi nghe em nói lên điều ấy. Cái đáng tội là hai chị em mình đều cả tin lời anh Ngọc hứa: *“Lúc nào Thu Vân quay lại VN, tại bất cứ chỗ nào, dù một ngày một tháng, anh vẫn sẽ đến sống cùng Thu Vân ngay”*.

Phần em, cho dầu bây giờ vẫn có lúc thẫn thờ với câu tự trách: *“Sao lúc về VN tháng 6/2017 vừa qua lại không tìm lên Dalat thăm anh lần cuối?”* (bao giờ và bao giờ, em cũng chỉ muốn nhận phần lỗi về mình) thì rồi em cũng TỰ THA THỨ CHO MÌNH theo hai chữ “Định Mệnh”.

Em từng nhiều phen đối kháng Định Mệnh, từng đã thua Định Mệnh toi tả,... thì với trái tim riêng, em thấy KHÔNG HỖ THEN chút nào với cả hai Người Âm Nhạc & Văn Chương chòn vòn, đeo đuổi trong suốt cuộc đời.

Với “Ai” em cũng đều trái lòng trọn vẹn.

+ Thời gian ba tháng của mùa Tết Đinh Dậu 2017 ở Nha Trang là thế;

+ Những ngày đầu tháng 6/2017 ở Sài Gòn (có chị đến Hôtel thăm), vẫn thế;

+ Lẫn cả nửa tháng ở khách sạn Nha Trang ngồi nghe biển réo, cũng thế.

+ Lúc nào em vẫn chỉ MỘT MÌNH dù với cây violon hay cây viết, không đàn đúm bạn bè, chẳng chơi đùa rong duỗi.

Giờ đây trước nỗi hối tiếc (rất phàm trần), em đã tự tha thứ cho mình theo với kết quả của một tác phẩm Chữ Nghĩa: **“Sự xuất hiện của Viết Cho Người ‘Đã Chết’ dạo tháng 5/2017 vừa qua.”**

*

**

Chị ơi, em viết lung tung quá chắc chị không hiểu. Chị chỉ cần hình dung thế này này:

Trong bàn tay to lớn của Định Mệnh có ba nhân vật Em, Âm Nhạc, Văn Chương làm thành một vòng tròn chạy đuối. Em yêu cả hai. Cả hai yêu em. Điều đặc biệt là KHÔNG có sự tranh giành ghen tương ở giữa (như trong bất cứ mối tình tay ba ngang trái nào của con người trên trần thế). Hễ em chạy đuối theo Cây Đàn thì Cây Bút âm thầm đợi chờ em quay lại. Mà hễ em buông tiếng khóc tan vỡ với Người Âm Nhạc thì Người Văn Chương lập tức ôm lấy em, lau khô giùm những giọt lệ đang chảy dài trên đôi má ngay.

Có một điểm luôn luôn khiến em sợ hãi: “*Không biết lúc nào năm ngón to lớn của Định Mệnh cong lại*” trước ba nhân vật đáng thương ấy? Sức vóc em nhỏ bé quá, y hết ngón cò phát phơ dưới bàn chân giẫm đạp của con người.

Sự đối kháng Định Mệnh suốt đời trong em chính là như thế, dù cũng biết ngay từ lúc bắt đầu đối kháng là “cái kết cục cuối cùng bao giờ cũng chỉ là SỰ THUA CỦA EM”...

Em nói tung tung... Chị chẳng nên thắc mắc làm chi. Chỉ cần biết một điều rằng “em thương chị”, (như lúc nào cũng thương hai người Văn Chương & Âm Nhạc cùng chung số phận đọa đày trong năm ngón Định Mệnh.)

Chị (và Túy Tâm) đã từng là “***hai nhân vật***” trong một quãng đời em trải qua với Người Âm Nhạc.

Thì cũng Chị (và Túy Tâm) là “***hai chứng nhân***” cho *sự quay lưng của Người Âm Nhạc trước em* (đạo tháng 3/2017 vừa qua).

Một kết thúc buồn cho mối tình VỚI Âm Nhạc! Đồng thời cũng là một “tự ý dừng lại” của một cá chất luôn luôn nổi loạn. ***Một sự “chấp nhận cúi đầu” để trái tim không còn bị động vụng gì thêm.***

Em đang giơ tay “chào thua Định Mệnh”. Sức tàn lực kiệt, em không còn có thể làm gì được nữa. Đành đứng nhìn theo bóng dáng xa mờ của Người Âm Nhạc. Và chỉ van nài Định Mệnh buông tha cho được yên trong những ngày sống cuối cùng với Người Văn Chương còn lại mà thôi.

Trần Thị Bông Giấy

(Bài viết xong tại San Jose, Nov. 15/2017 9:16 AM).

[]